

hvorpaa det her kommer an. Det er et Punkt, som jeg allerede ved Finantslovens første Behandling tillod mig ført at antyde, men som jeg dengang ikke fandt det hensigtsmæssigt at gaae dybere ind paa, nemlig: at der til Grund for den ærede Rigsdagsmands Betragtningmaade ligger en Opfattelse af vor hele politiske Stilling og af vore Statsforhold, der er grundforskjellig fra den Betragtningmaade, jeg hylde, og som jeg ogsaa tør sige, at de øvrige Ministre hylde. Denne Grundforskjæl er nu kommen saa tydelig frem i det Foredrag, som det ærede Medlem har holdt idag; at jeg ikke kan lade være i al Korthed noget skarpt at udpege den. Det ærede Medlems Foredrag concentrerede sig; om jeg saa maa sige, i den Sætning, at Kongerigets Ministre vel sidde i det Geheimestatsraad, men at det er Noget, som Forfatningen ikke kender til, (Tscherning: Det har jeg ikke sagt!), at Grundloven ikke kender Noget til Geheimestatsraadet, og at Kongerigets Ministre sidde der, er altsaa en Sag, som ikke vedkommer Kongeriget, samt at han anseer det stridende mod Forfatningens Bestemmelser, at Hans Majestæts øvrige Ministre kunne igjennem de Raad, som de i det Geheimestatsraad give Kongen, komme til at udøve Indflydelse paa Sager, der vedrøre Kongeriget. Det er denne Sætning, mine Herrer! som tilstrækkeligt viser det Standpunkt, hvorpaa den ærede Rigsdagsmand staar, nemlig: at Hans Majestæts Regjering ikke skal være een, men flere Regjeringer, og at der ingen Samvirken skal finde Sted mellem de Ministre, som nærmest repræsenterer een Landsdeel, og de andre Ministre i de Anliggender, som vedrøre en saadan Landsdeel; det vil altsaa igjen med andre Ord sige: at de saakaldte særlige Anliggender ere Noget, som er det øvrige Monarchi uvedkommende. Jeg troer, at Enhver, som har Sæde i denne Sal, let vil indsee, hvad en saadan Lære vil føre til, at den vil være en fuldstændig Opløsning af

det hele Complex, som nu danner det danske Monarchi, at den vil gjøre en fælles Politik i de vigtigste Sager, i alle de Sager, som netop ere de, der fortrinsviis ligge det danske Folk paa Hjerte, umulig, og jeg tør sige, at en saadan Sætning er i den Grad stridende, ikke blot imod min Overbeviisning, men imod det store Fleertal af det danske Folks Overbeviisning, at det ærede Medlem ingen Begne vilde komme med denne Sætning i denne Sal. Jeg holder mig fuldkommen overbevist om, at enhver Mand, der her vil fremsætte og forsøgte den Lære, at det skulde være de af Hans Majestæts Raadgivere, der nærmest staae i Forhold til denne Forsamling, ligegyldigt eller uvedkommende, hvorledes Regjeringen i sine væsentligste Punkter bliver ført, ogsaa i Monarchiet i det Hele, ingen Tilsluining finder, og at Gjennemførelsen af den af den ærede Rigsdagsmand opstillede Sætning vilde gjøre, al Samvirken umulig og gribe forstyrrende og omvæltende ind i det hele Regjeringsystem, som hidtil er fulgt. Naar dette forhold sig saaledes, saa troer jeg, at det vil være mindre nødvendigt at hørte alle de Consequenter, som det ærede Medlem har udbraget; vi staae i den Henseende paa et forskjelligt Udgangspunkt, vi kunne altsaa ikke om de Sager, der berøre dette vigtigste af alle de vigtige politiske Spørgsmaal, der foreligge, stemme sammen eller blive enige, og altsaa er det naturligt, at vi maae gaae mod hverandre, — vor Afstemning maa falde til forskjellige Sider; men jeg troster mig til, at jeg ikke vil have taget fejl i den Overbeviisning, at jeg i denne Sag har Fleertallet af den danske Nation paa min Side.

Det ærede Medlem har søgt at frembrage adskillige Punkter af en mere praktisk Betydning med Hensyn til, hvor vanskeligt det skulde være for Monarchiets Finantsminister tillige at være Kongerigets Finantsminister; jeg maa tilstaae, at intet af dem har forekommet mig at have nogen som helst Betydning.